

Title	จดหมายในถังปูนซีเมนต์
Author(s)	รัชนิวงศ์, จารุภา
Citation	多言語翻訳 : 葉山嘉樹『セメント樽の中の手紙』. 2013, p. 38-40
Version Type	VoR
URL	https://hdl.handle.net/11094/61328
rights	
Note	

The University of Osaka Institutional Knowledge Archive : OUKA

<https://ir.library.osaka-u.ac.jp/>

The University of Osaka

จดหมายในถังปูนซีเมนต์

จารุภา รัชนี้วงศ์

มะที่ซีโตะโยะโสนำปูนซีเมนต์ออกมาจากถังปูน¹ แม้ว่าส่วนอื่นๆจะไม่ได้เปื้อนเปรอะอะไรมากแต่ผมและได้จุมุกของเขามีแต่ผงซีเมนต์สีเทาติดอยู่เต็มไปหมด ผงคอนกรีตจับขนจุมุกจนแข็งแรงกับคอนกรีตเสริมเหล็ก เขาใช้นิ้วแหย่เข้าไปในจุมุกและอยากจะแคะเอาคอนกรีตออกมา แต่เพราะต้องทำงานให้ทันเครื่องผสมคอนกรีตที่จะพ่นออกมาสับไซ์² ต่อหนึ่งนาที่เขาคงไม่มีเวลาแม้จะเอานิ้วไปที่จุมุก เขารู้สึกรำคาญซีเมนต์ที่จุมุกตลอดเวลาทำงานจนในที่สุดก็ผ่านไปสับเอ็ดชั่วโมง ระหว่างนั้นมีเวลาพักสองครั้งคือพักกลางวันและพักตอนบ่ายสามโมง แต่ตอนกลางวันเขาหิวข้าวและอีกครั้งหนึ่งคือเขาต้องทำความสะอาดเครื่องผสมปูนเขาคงไม่มีเวลาเอามือไปแคะจุมุก ตลอดระยะเวลานั้นไม่มีเวลาทำความสะอาดจุมุกเลย จุมุกของเขาแข็งเหมือนจุมุกปูนปลาสเตอร์ไปแล้ว

ตอนทำงานของเขาใกล้จะเสร็จเขาใช้มืออันอ่อนล้าเลื่อนถังปูนซีเมนต์ออกมา พลันก็พบกล่องไม้เล็กๆในถังปูนซีเมนต์ “นี่อะไร?” เขารู้สึกสงสัยอยู่ครู่หนึ่งแต่ก็ไม่มีเวลามากพอจะสนใจ เขาใช้พลั่วตักปูนซีเมนต์ไปยังที่ภาชนะตวง และทันทีที่เทปูนซีเมนต์จากภาชนะตวงใส่ในกระบะเสร็จ เขาก็รีบไปตักปูนซีเมนต์จากถังนั้นอีก

“เดี๋ยวนะ กล่องไม้นี้ออกมาจากถังซีเมนต์ได้ไง”

เขาหยิบกล่องไม้ขึ้นขึ้นมาแล้วดมมันลงไปในกระบะปูนตักกันเปื้อน³ กล่องไม้มันเบาหวิว

“เบาๆอย่างนี้คงไม่มีเงินอยู่ข้างใน”

เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะคิด พอเทปูนซีเมนต์ออกจากถังโบหนึ่งเสร็จก็ต้องเอามาใส่ในภาชนะตวงไปถัดไป

และแล้วเครื่องผสมปูนก็หมุนไปโดยที่ภายในว่างเปล่า งานเทคอนกรีตเสร็จสิ้น เวลาของการทำงานจบลง

เขาใช้น้ำจากสายยางที่ถูกลากมาไว้ตรงเครื่องผสมปูนล้างหน้าและมือก่อน แล้วเอาผ้าขาวกอล้องคล้องคอ⁴ เดินกลับห้องแถวไม้ของตัวเอง ในใจคิดแต่เพียงว่าจะดื่มและกินให้หน้าใจไปเลย โรงไฟฟ้าสร้างเสร็จไปแปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว ภูเขาอะนะ⁵ ที่ตั้งตระหง่านในยามเย็นอันมืดมิดถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน ตัวที่เปียกโหมกไปด้วยเหงื่อรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาทันที น้ำจากแม่น้ำคิโสะ⁶ ที่ไหลผ่านตรงที่เท้าก้าวเดินซัดแตกเป็นฟองสีขาว ส่งเสียงคำรามดัง

“โอ้เอ๊ย! ไม่จบไม่สิ้นซักที เมียก็ดันมาปองอีก” เขานั่งครุ่นคิดเรื่องลูกมากมายยั่วเย้าของเขา อีกทั้งลูกที่กำลังจะเกิดมาในความหนาวเหน็บนี้ แล้วก็เรื่องเมียของตัวเองที่กำลังจะคลอดอย่างทุลักทุเลอีก เขาคิดหวังไปหมดกับทุกอย่าง

“ค่าแรงเย็นกับเก้าสิบเซ็น⁷ วันหนึ่งถูกเอาไปใช้เป็นค่าข้าวโม่⁸ ละห้าสิบเซ็นสองโม่ อีกเก้าสิบเซ็นก็เป็นค่าเสื้อผ้า ค่าบ้าน บ้าสิ้นดี! จะ

¹ ช่วงปฏิวัติเมจิ ค.ศ. 1868 ชาวญี่ปุ่นจะใส่ปูนลงในถังปูนก่อนจากนั้นจึงบรรจุปูนซีเมนต์ลงในถุง จนกระทั่งปี 1920 จึงเปลี่ยนจากการใช้ถังปูนมาเป็นถุงปูน อนึ่งปูนซีเมนต์ในสมัยนั้นทำมาจากหินปูนละเอียด หลังจากนั้นจะเติมทรายและกรวดผสมลงไปจนได้มาเป็นคอนกรีตสำหรับงานก่อสร้าง

² ไซ คือหน่วยวัดปริมาตร นั้นหมายถึงขนาด 1 เอ็น 1 เมกะลูกบาศก์ (หน่วยความยาวของญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมคือประมาณ 30.3 เซนติเมตร) เพราะฉะนั้น “สับไซ์ต่อหนึ่งนาที่” จึงหมายถึง 27,000 ลูกบาศก์เซนติเมตรใน 1 นาที่ หรือ 1 เอ็น ต่อซีเมนต์ขนาด 30.3 ลูกบาศก์จำนวน 10 ลูก

³ กรรมกรหรือผู้ใช้แรงงานในสมัยนั้น มักจะสวมชุดทำงานที่มีลักษณะเหมือนชุดกันเปื้อน บริเวณหน้าท้องมีกระเป๋าน้ำเย็บติดไว้ เรียกว่า “ดมบุริ”

⁴ การนำผ้าขาวกอล้องคล้องคอถือเป็น ธรรมเนียมอย่างหนึ่งของผู้ใช้แรงงานในสมัยนั้น

⁵ ภูเขาอะนะตั้งอยู่บริเวณใจกลางเกาะฮนชูของประเทศญี่ปุ่น เป็นภูเขาที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองนาระที่จังหวัดกิฟุ มีความสูง 2,191 เมตร ปัจจุบันถูกจัดให้อยู่ระหว่างจังหวัดนาระและกิฟุ

⁶ แม่น้ำคิโสะเป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านบริเวณใจกลางของเกาะฮนชู ปัจจุบันไหลผ่านจังหวัดคือ นาระและกิฟุ โอชิ มิเอะและออกสู่อ่าวอิเซะ เนื่องจากบริเวณลุ่มน้ำตอนกลางแถบเมืองนาระที่จังหวัดกิฟุ กระแสน้ำไหลเร็ว ช่วงปี 1920 จึงมีการสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานน้ำขึ้นจำนวนหนึ่ง

⁷ หน่วยเงินของญี่ปุ่น 1 เยน = 100 เซ็น

เอาจากไหนมาดีมะ!”

แต่ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงกล่องเล็กๆในกระเป๋าชุดทำงานขึ้นมา เขาใช้กางเกงบริเวณก้นเช็ดปูนซีเมนต์ที่ติดอยู่ตรงกล่องออก
ที่กล่องไม่ได้เขียนอะไรไว้แต่ถูกตอกปิดไว้อย่างแน่นหนา

“อย่างกับจะมีอะไรอยู่ในนี้ ทำไม่ต้องตอกตะปูปิดไว้ด้วย”

เขาเอากล่องหุบลงบนหินแต่มันไม่พังสักที เขาจึงรู้สึกว่ายากจะปีนขึ้นไปให้หมดและเหยียบมันด้วยความสิ้นหวัง
สิ่งที่เขาดึงออกมาจากกล่องเล็กๆนั้นคือเศษกระดาดที่ห่อด้วยเศษผ้า ในเศษกระดาดนั้นเขียนไว้ดังนี้

ดิฉันเป็นพนักงานเย็บถุงปูนซีเมนต์ของบริษัทปูนซีเมนต์N⁹ค่ะ คนรักของดิฉันเคยทำงานเป็นคนใส่หินลงไปเครื่องบดหิน เช้าวันที่
เจ็ดเดือนตุลาคม ตอนกำลังใส่หินขนาดใหญ่ลงไปนั้นเขาตกลงไปในเครื่องบดหิน

เพื่อน ๆ พยายามจะช่วยเขาออกมาแต่คนรักของดิฉันจมน้ำลงไปใต้หินราวกับจมดิ่งลงไปใต้น้ำ แล้วหินกับร่างกายของคนรักก็ถูกบด
รวมกันกลายเป็นกรวดสีแดงและตกลงไปบนสายพาน สายพานนั้นเคลื่อนเข้าไปในเครื่องบดละเอียด ร่างของเขาจึงไปรวมกับพวกกรวด
เหล็ก เขาตะโกนสาปแช่งด้วยน้ำเสียงอันเกรี้ยวกราด ในขณะที่ร่างถูกบดจนละเอียดขึ้นละเอียดขึ้น จากนั้นก็ถูกเผาจนกลายเป็น
ปูนซีเมนต์อันสง่างาม

ทั้งกระดุก เนื้อ วิญญาณกลายเป็นผุยผง ทุกส่วนของคนรักของดิฉันได้กลายเป็นปูนซีเมนต์ไปหมด ที่เหลืออยู่คือเศษผ้าของชุด
ทำงานนี้เท่านั้น ดิฉันกำลังเย็บถุงใส่คนรักของดิฉันอยู่

ส่วนคนรักของดิฉันได้กลายเป็นปูนซีเมนต์ไปแล้วค่ะ วันต่อมาดิฉันเขียนจดหมายฉบับนี้และเอามาใส่ในถุงปูนนี้

คุณเป็นกรรมกรหรือเปล่าคะ ถ้าใช่ ขอให้ส่งสารดิฉันแล้วกรุณาตอบจดหมายดิฉันเถิดค่ะ

ฉันอยากทราบว่า คุณได้เอาปูนซีเมนต์ในถุงนี้ไปใช้กับอะไรหรือคะ คนรักของดิฉันกลายเป็นซีเมนต์ที่ถึงแล้วหรือคะ แล้วถูกเอาไปใช้
ในสถานที่ที่ที่แล้วหรือคะ คุณเป็นช่างฉาบปูนหรือเปล่าคะหรือว่าเป็นคนงานก่อสร้าง

ดิฉันทนไม่ได้ที่จะต้องเห็นคนรักของดิฉันต้องกลายเป็นกระเบื้องทางเดินของโรงละครหรือเป็นกำแพงคฤหาสน์หลังใหญ่

แต่ดิฉันจะห้ามไม่ให้พวกเขาก่อสร้างได้อย่างไรเล่า! ถ้าหากคุณเป็นกรรมกรได้โปรดอย่าใช้ปูนซีเมนต์นี้กับสถานที่เช่นนั้นได้ไหมคะ

ไม่เป็นไรค่ะ ไม่เป็นไรแล้ว กรุณาใช้มันกับที่ไหนก็ได้ค่ะ เพราะว่าคนรักของดิฉันไม่ว่าจะถูกฝังอยู่ที่ใดก็ต้องทำให้สถานที่นั้นๆ

บังเกิดสิ่งดีๆนะๆ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เขาเป็นคนเอาการเอางานจะนั้นเขาต้องทำคุณประโยชน์ได้อย่างมากแน่ๆ

เขาเป็นคนอ่อนโยน เป็นคนดีนะค่ะ และเขาก็เป็นสุภาพบุรุษที่ไว้วางใจได้ เขายังหนุ่มอยู่เลย เพิ่งจะอายุสี่สิบหกไปเองค่ะ ดิฉันไม่เคย
รู้ว่าเขารักดิฉันมากขนาดไหน แทนที่ดิฉันจะได้ใส่ชุดเคียวกะทะบิระ¹⁰ให้เขา แต่กลับต้องใส่ถุงปูนซีเมนต์ให้แทน! เขาไม่ได้อยู่ในโรงศพ
แต่กลับถูกใส่เข้าไปในเตาหลอมหมุน

แล้วฉันจะส่งศพเขาไปที่สุสานได้อย่างไรกัน ตอนนี้เศษร่างของเขาจะถูกฝังไว้ไม่ว่าจะเป็นทางทิศตะวันตกหรือทิศตะวันออก ทั้ง
สถานที่ไกลและใกล้

ถ้าหากคุณเป็นกรรมกรกรุณาตอบดิฉันเถิดค่ะ แล้วดิฉันจะให้เศษชุดทำงานที่คนรักของดิฉันเคยใส่แก่คุณเป็นการตอบแทน มันก็คือ
สิ่งที่ห่อจดหมายฉบับนี้อยู่นี้แหละค่ะ เศษผ้านี้ชุ่มไปด้วยผงหินและเหงื่อของเขาเลยนะค่ะ เขาคนนั้นจะกอดดิฉันแน่นๆขนาดไหนนะด้วย
เศษชุดทำงานนี้

⁸ หน่วยวัดปริมาตรของญี่ปุ่นในสมัยโบราณ เท่ากับ 1.8 ลิตร ปัจจุบันญี่ปุ่นวัดข้าวเป็น โก 10 โกเท่ากับ 1 โฉ

⁹ ผู้เขียนฮะยะมะ โยะชิโกะเคยทำงานในบริษัทนะโกะยะซีเมนต์ในปี1921 ระหว่างที่เขาทำงานอยู่นั้นเคยเกิดเหตุการณ์คนงานคนหนึ่งตกลงไปในเตาหลอมหมุนโรตารี คลิน (Rotary kiln) ขณะทำความสะอาดและถูกไฟคลอกทั้งร่างจนเสียชีวิต กล่าวกันว่าจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้เขานำมาถ่ายทอดเป็น ผลงานเรื่อง “จดหมาย
ในถุงปูนซีเมนต์”

¹⁰ เคียวกะทะบิระเป็นชุดที่ไว้สำหรับสวมให้แก่ผู้ตายในพิธีศพของศาสนาพุทธ โดยทั่วไปจะมีการเขียนข้อความจากพระสูตรหรือตัวอักษรภาษาสันสกฤตไว้บน
ชุด

ขอความกรุณาด้วยนะคะ โปรดบอกวันกับเดือนที่ใช้ปูนซีเมนต์นี้และที่อยู่อย่างละเอียด กรุณาบอกว่าใช้ในสถานที่แบบใดและชื่อของคุณ หากไม่เป็นการรบกวนกรุณาบอกดิฉันด้วยเถิดค่ะ คุณก็กรุณาระวังตัวเช่นกัน ลาก่อน

มะทีชีโคะโยะโล่รู้สึกตัวอีกทีก็อยู่ท่ามกลางเสียงแข่งแซ่ของลูกๆ

เขามองที่อยู่และชื่อท้ายจดหมาย กระดกเหล้าที่รินไว้ในถ้วยชาแล้วตะโกนว่า “อยากจะเมาให้หัวราน้ำไปเลย แล้วก็พังมันไปให้หมดเนี่ย”

ภรรยาพูดว่า “คิดหรือว่าจะยอมให้แกเมาหัวราน้ำแล้วมาทำร้ายฉัน แล้วลูกๆจะทำยังไง”

เขามองลูกคนที่เจ็ดในท้องขนาดใหญ่ของภรรยา

วันที่ ๔ ธันวาคม ๑๙๒๕